

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΛΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀκύλα, ἐνὸς τῶν ἑβδομήκοντα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Παῦλος ὁ μέγας θεόφρον, τοῦ κόσμου ἥλιος, ὡσπερ φαιδρὰν ἀκτῖνα, εἰς τὴν σύμπησαν κτίσιν, σὲ μάκαρ ἐπαῆκε, φωτιστικαῖς, σοῦ, τῶν λόγων λαμπρότησι, καταφωτίζειν τοὺς πάλαι ἐν τῇ νυκτί, τῆς ἀγνωσίας κινδυνεύοντας.

Της καθαρᾶς σου καρδίας, τοῦ θείου Πνεύματος, φωτιστικαῖς ἀκτίσιν, ἀγασθείσης πλουσίως, Ἀκύλα θεηγόρε, φωτοειδής, ἀληθῶς ἐχηρημάτισας, καὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ σκότος τὸ χαλεπὸν, θεία χάριτι διέλυσας.

Οἱ τῷ ναῷ σου τῷ θεῷ πίστει προστρέχοντες, καὶ ἐν αὐτῷ σὲ μάκαρ, δυσωποῦντες Ἀκύλα, λυτροῦνται νοσημάτων παντοδαπῶν, καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, ταῖς ἱεραῖς σου πρεσβείαις καὶ πρὸς Θεόν, μεσιτεῖαις ἱερώτατε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεομακάριστε Κόρη τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, ὡς εὐμενῆς προστάτις, τῶν πιστῶν, Θεοτόκε, προσάγουσα τῷ Κτίστη, τὸν ἰλασμόν, ἀνταμείβου τοῖς δούλοις σου, ὡς παντελῆς σωτηρία καὶ ἰλασμός, τῶν ψυχῶν ἡμῶν πανάμομε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, καὶ τὴν μακροθυμίαν, τούτου ἀποσκοποῦσα, ἔλεγες θρηνοῦσα, Μῆτερ ἀγνή, Οἴμοι! Τέκνον γλυκύτατον, τί ταῦτα πάσχεις ἀδίκως Λόγε Θεοῦ, ἵνα σώσης τὸ ἀνθρώπινον;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Ἀπόστολε Ἅγιε Ἀκύλα, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν. οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς.

Τὸν κλεινὸν ὑμνήσωμεν Ἀκύλαν πόθω. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος β'

Δεῦτε λαοὶ

Τὸν ἱερόν, ἱερωτάτοις ὑμνήσωμεν, Ἀκύλαν μελωδήμασι, καὶ ἐκβοήσωμεν, Ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, οἰκτίρμον πάντας σῶσον, ὡς ὑπεράγαθος.

Ὅλον σαυτόν, Μάκαρ δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, φωτοειδὲς ἐτέλεσας, καταστραπτόμενος, ταῖς αὐτοῦ φωταυγίαις, διὸ τοὺς ἐν τῷ σκότει, ἐφωταγώγησας.

Νόμοις Χριστοῦ, ὀχυρωθεὶς τὴν διάνοιαν, τὸ τῶν ἀνόμων φρύαγμα, ὅλον κατέλαβες, καὶ εἰδώλων τεμένη, κατέστρεψας ἀθλήσας θεομακάριστε.

Καθαρτικαίς, σῶν πρεσβειῶν ἐπιδόσεσι, τὰ τῶν σωμάτων Ἐνδοξε, καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἀποκάθαρρον πάθη, πιστῶς ἐπιτελούντων, τὴν θεῖαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Λόγω σεμνή, Λόγον ἐν μήτρᾳ συνέλαβες, τὸν διὰ λόγου ἅπαντα, δημιουργήσαντα, διὰ τούτο σε λόγοις, ἐνθέοις ἀνυμνοῦμεν, θεοχαρίτωτε.

Ὦδὴ γ'

Στερέωσον ἡμᾶς

Ἐπόθησας Θεὸν ὡς θέμις Ἐνδοξε, τὸν μόνον Δεοπότην καὶ Βασιλέα, καὶ αὐτοῦ τὸ θεῖον βούλημα, ἀδιστακτῶ καρδία ἐξετέλεσας.

Ἴσχυϊ τοῦ σεπτοῦ καὶ θείου Πνεύματος, Ἀκύλα πανεύφημε τοῦ Βελίᾳρ, τὴν ἰσχύν πᾶσαν κατέβαλες, ἐναθλήσας γενναίως ἱερώτατε.

Νοῖ σου καθαρῶ ἐνοπτριζόμενος, τὴν δόξαν Κυρίου, ταύτης μετέσχες, τελεώτερον Μακάριε, μεταστάς τῶν προσκαίρων πρὸς τὰ μένοντα.

Θεοτοκίον

Ὁ μόνος καθαρὸς, ὁ μόνος Κύριος, σὲ μόνην ὡς ἔγνω καθαρωτέραν, πάσης κτίσεως Πανάμωμε, ἐξ ἄγνων σου αἱμάτων σεσωμάτῳται.

Ὁ Εἰρμὸς

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σέ».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχὺ προκατάλαβε

Τοῦ Παύλου τοῖς ῥήμασι, κατανασθεις τὴν ψυχήν, ὡς ἥλιος ἔλαμψας, θεογνωσίας φωτί, Ἀκύλα μακάριε, στέφος δὲ μαρτυρίου, ἀνεπλέξω νομίμως, ὅθεν ἀναπηγάζεις, ποταμοὺς ἰαμάτων, τοῖς πίσει ἑορτάζουσι, μάκαρ τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Παρθένε παναχραντε, ὄλεσον κατὰ κράτος, τῶν βαρβάρων τὰ θράση, γνώτωσαν τὴν ἰσχύν σου, φιλοπόλεμα ἔθνη, τῷ νεύματί σου πάντας ἡμᾶς διαφύλαξον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῷ σὲ ὑψούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, Τὶ τὸ καινὸν καὶ ξένον, τούτοθαύμα Υἱέμου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὀμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς τεθνεώτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Ὦδὴ δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Νυσταγμῷ τοὺς καθεύδοντας, τῆς πονηραῖς,, Ἀκύλα δυσσεβείας πρὸς τῆς εὐσεβείας τὸ φῶς ἐξήγειρας.

Ἵπερήφανον φρύαγμα, τοῦ δυσμενοῦς, κατέβαλες Ἀκύλα, ταπεινώσει θεία θωρακιζόμενος.

Μακαρίως ἐνήθλησας, ὑπὲρ Χριστοῦ, τὸ αἷμά σου κενώσας, Ἱερεῦ καὶ Μάρτυς τῶν παθημάτων αὐτοῦ.

Θεοτοκίον

Νοητὸν σὲ παλάτιον, καὶ ὑψηλόν, τοῦ Βασιλέως θρόνον, Θεοτόκε Δέσποινα ὀνομάζομεν.

Ὦδὴ ε'

Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγὸς

Ἵδιστον λόγον ἀεὶ, ἀναπηγάζων εὐσεβῶς πάνσοφε τῶν ἐν πικρῇ, πλάνῃ ὑπαχθέντων, ἐνήδυνας ψυχάς, ὡς ἱερομύστης, Ἀκύλα πανεύφημε.

Σοὶ τοὺς ἐπαίνους Λουκᾶς, ὁ θεηγόρος ἀληθῶς ἔγραψε, τοῦ Ἱεροῦ Παύλου μαθητῆς γάρ, καὶ θεῖος ζεναγός, ἐγένου τὰ θεία, σοφῶς παιδευόμενος.

ὥσπερ ἀστέρα φαιδρὸν, φωτοβολοῦντα τὸ σεπτὸν κήραγμα, τὸν ἱερὸν εὐράμενος Παῦλον, πρὸς τούτου τὰς ἀυγάς, ἐδέξω τοῦ Λόγου, στερρῶς λαμπρυνόμενος.

Θεοτοκίον

Μήτηρ καὶ δούλη Χριστοῦ, τοῦ σαρκωθέντος δι' ἡμᾶς γέγονας, ὃν ἐκτενῶς, πάντοτε δυσώπει, τοῦ σώζεσθαι ἡμᾶς, τοὺς σὲ Θεοτόκον ἀγνὴν ὀνομάζοντας.

Ὡδὴ ς'

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Ἐξεχύθη σου χάρις τοῖς χεῖλεσι, μάκαρ ἱερώτατε καὶ σὲ εὐλόγησεν, ὁ τῶν ἀπάντων Κύριος, εἰς αἰῶνας Ἀκύλα θεόπνευστε.

Νοσημάτων Παντοίων ἀλέξιμα, καὶ ἀμαρτανόντων ψυχῶν ἰλαστήριον, ἢ σὴ πρεσβεία πέφυκε, θεοφόρε Ἀκύλα μακάριε.

Αἰ πορείαι σου θείως τελούμεναι, καὶ πρὸς τὰς ὁδοὺς τοῦ Θεοῦ εὐθυνόμεναι, τοῖς πλανωμένοις ὄφθησαν, ὁδηγία καὶ τρίβος σωτήριος.

Θεοτοκίον

Κυριώνυμε Κόρη πανάμωμε, τὸν ἀγαθοδότην Θεὸν ἠ κήσασα, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας πάντοτε, πειρασμῶν πολυτρόπων διάσωσον.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Ἀποστόλων σύνθρονος, καὶ συνοδίτης, γεγονῶς Ἀπόστολε, τὴν οἰκουμένην διδασκαίς, καὶ θαυμασίοις κατηύγασας, στέφανον δόξης, Ἀκύλα δεξάμενος.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀκύλα.

Στίχοι

- Ἦπλωσε Παῦλος, ὡς σαγήνην, τοὺς λόγους,
- Ἦγρευσε δ' ὡς θήραμα θεῖον Ἀκύλαν.
- Ἀκύλαν δεκάτη γε τετάρτη τύμβος ἔκρυσεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰούστου.

Στίχοι

- Μὴ θῦμα βαλεῖν εἰς τὸ βωμοῦ πῦρ θέλων,
- Εἰς πῦρ Ἰούστου θῦμα βάλλεται ξένον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Ὀνησίμου.

Στίχοι

- Ἐλαφρὸν ἦρα φορτίον σὸν ἠδέως,
- Μεθ' οὗ σὸς Ὀνήσιμος ἦκω σοί, Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης.

Στίχοι

- Ἀφείς, Ἰωσήφ καθέδραν τὴν γηίνην,
- Παρίσταται νῦν τῷ θρόνῳ τοῦ Κυρίου.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες Ἀκύλας καὶ Ἰλάριος ξίφει τελειοῦνται.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Πέτρος ὁ νέος, τοὺς πόδας ἐκκοπεῖς, τελειοῦται.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Ἡράκλειος, ροπάλοις τυπτόμενος, τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Εἰκόνος χρυσοῦς

Υφάνας σαυτῶ, ἀφθαρσίας στολισμὸν τῷ θεῷ Πνεύματι, ὅλος ὥραϊος ἐχρημάτισας, καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀπεγύμνωσας, καὶ τοὺς ἐπ' ἐκείνου Ἀκύλα, γυμνωθέντες ἐνέδυσας, καταστολὴν φωτοειδῆ, καὶ φῶς σωτήριον.

Λιμῶ νοητῶ, κρατουμένους τοὺς λαοὺς καὶ κινδυνεύοντας, ἄρτω τῶν λόγων Ἀξιάγαστε, τῆς σῆς σοφίας διέθρεψας, καὶ τῆς οὐρανοῦ τραπέζης, κοινωνοὺς ἀπετέλεσας, ἱερομύστης πεφυκῶς θεοειδέστατος.

Ἀγίω ναῶ οἱ προστρέχοντες τῷ σῶ, ῥῶσιν κομίζονται, καὶ παθημάτων ἀπολύονται, καὶ νοσημάτων καθαίρονται, ἀνυμνολογούντες σε πόθω, καὶ βοῶντες πανεύφημε, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Νεκροῦται τὸ πρὶν, ὁ Ἀδὰμ φθοροποιῶ βρώσει πανάμωμε, σὺ δὲ τεκοῦσα τὴν ζωὴν ἡμῶν, τοῦτον Παρθένε ἐζώωσας, ὅθεν ὡς καλῶν σὲ αἰτίαν, ἀνυμνοῦντες κραυγάζομεν, Εὐλογημένη ἢ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ὡδὴ η'

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός

Περιχαρῶς τοὺς οὐρανοὺς, σὺν τοῖς θείοις μαθηταῖς καὶ ὑπηρέταις, καὶ αὐτόπταις τοῦ Λόγου, χαρμονικῶς κατοικῶν, Ἀκύλα καὶ θέσει θεοῦμενος, μέμησο τῶν πίστει, καὶ πόθω σὲ τιμώντων.

Οἱ τῶν ἰδρώτων σου κρουνοί, ποταμοὺς πάσιν ὑμῖν θείων θαυμάτων, ἀναβλύζουσι Μάκαρ, καὶ ἐπηρείας παθῶν, ἀτόπων ξηραίνουσι πάντοτε, καὶ τὰς παρατάξεις, βυθίζουσι τοῦ πλάνου.

Θέσει θεοῦμενος αἰεὶ, ὁ ἐγγίζων τῷ Θεῷ νοῖ ἀύλω, ὅλος φῶς χρηματίζεις, ἀπολυθεὶς τῆς σαρκός, καὶ βλέπεις ἃ βλέπουσιν Ἄγγελοι, ἔνδοξε Ἀκύλα, Χριστοῦ ἱερομύστα.

Θεοτοκίον

Ὡς τὸν παναίτιον Θεόν, ὑπὲρ πᾶσαν ἀληθῶς Ἀγνή αἰτίαν, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα, καὶ δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, ὀφθέντα τεκοῦσα πανάμωμε, τοῦτον ἐκδυσώπει, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων.

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδὴ θ'

Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον

Ἰερωτάτοις σὲ ὕμνοις, Ἰερὸν πεφυκότα, κειμήλιον τοῦ Λόγου καὶ σεπτόν, τούτου τε πάνσοφον κήρυκα, καὶ τοῦ κόσμου φωστήρα, καὶ στήριγμα τῆς πίστεως ἡμῶν, συνελθόντες Ἀκύλα, συμφώνως μακαρίζομεν.

Ὡς καθαιρέτης τῆς πλάνης, καὶ ἐθνῶν ποδηγέτης, καὶ θεῖος τοῦ Σωτῆρος ἀθλητῆς, καὶ συμπολίτης καὶ σύσκηνος, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, Ἀκύλα θεηγόρε σὺν αὐτοῖς, τὸν Δεσπότην δυσώπει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σὲ φοιτητὴν μὲν τοῦ Παύλου, ἐπιγνόντες Ἀκύλα, τοῦ κόσμου δὲ φωστήρα ἀπλανῆ, καὶ Ἰερώτατον Μάρτυρα, καθαιρέτην εἰδώλων, καὶ γνώσεως Θεοῦ εἰσηγητὴν, εὐσεβεῖ διανοία, θεόφρον μακαρίζομεν.

Ἡ παναγία σου μνήμη, ἀνατείλασα κόσμῳ, ὡς ἥλιος φωτίζει τὰς ψυχὰς, των εὐσεβῶς εὐφημούντων σε, ἐν ἡ πρέσβευε Μάκαρ, δοθῆναι ἰλασμὸν ἀμαρτιῶν, καὶ εἰρήνην βαθεῖαν, καὶ μέγα πάσιν ἔλεος.

Θεοδοκίον

Φωτιστικὴν σὲ λυχνίαν, προεώρα Προφήτης, τὸ φῶς τὸ ἀνατείλαν ἐκ φωτός, Παρθενομήτορ
βαστάζουσαν, τὸ φωτίσαν πλουσίως, τὰ πρὶν ἐσκοτισμένα ταῖς αὐγαῖς, τῆς αὐτοῦ ἀνεκφράστου,
πανάμωμε θεότητος.

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτω σοφία, ἤκοντα καιουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορὰ
πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις
μεγαλύνομεν».

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.